

ALBERT SÁNDOR

A KATEDRA TÖBB MINT EGY FOLYÓIRAT!

A Katedra számomra és pedagógus kollégáim számára mindig is többet jelentett egy folyóiratnál. Ez a lap lehetőséget, fórumot biztosít ma is arra, hogy megfogalmazzuk, elmondjuk és megvitassuk egymással, a szülőkkel és az iskoláinkban folyó tevékenységek iránt érdeklődőkkel a közoktatás aktuális problémáit, és felvázoljuk megoldási javaslatainkat. A bársonyos forradalom után elsőként – és ma is egyedülállóként – biztosította és biztosítja a felvidéki magyar pedagógusok számára a nyilvánosság előtt való megjelenést. Azt a szakmai fórumot, amire mindig is vágytunk, de amit talán még ma sem használunk ki teljes mértékben.

A Katedra hol kisebb, hol nagyobb nehézségek árán, állandó pénzügyi hiánnyal küszködve – de néhány elkötelezett embernek köszönhetően – immár egy negyed évszázada rendszeresen megjelenik és teljesíti felvállalt kötelességét: informál, lehetőséget biztosít és vitát gerjeszt – ha erre van szükség. A folyóirat szerzői között vannak oktatási szakemberek, egyetemi oktatók, iskolavezetők, gyakorló pedagógusok, doktoranduszok és szülők is. Valamennyien egy célt követnek: tanulmányaik közreadásával és a jó gyakorlatok bemutatásával a felvidéki magyar oktatásügyet szolgálják. Nagyon sok iskola és pedagógus merít erőt a Katedrában közölt írásokból, és számos kollégát inspirálnak újszerű oktatási módszerek alkalmazására.

Külön dicséret illeti a nagy népszerűségnek örvendő Katedra-versenyek kiötlőit és szervezőit. Az elmúlt esztendő folyamán gyerekek százai, ezrei kapcsolódtak be a matematikai, irodalmi stb. versenyekbe. Nagyon sok tanuló éppen ezen versenyeknek köszönhetően vált a matematika, földrajz stb. szerelmésévé.

Mindenképpen meg kell említeni a Katedra folyóirat köré szerveződött Katedra Társaságot is. A Társaság ülésein a felvidéki magyar oktatásügy időszerű problémáival foglalkoztunk. Sokszor folytattunk éjszakába nyúló szakmai beszélgetéseket, és vitatkoztunk a megoldási lehetőségekről. Hangsúlyozom: vitáztunk, de sohasem veszekedtünk, és nem sértődöttünk meg, ha egy-egy elképzelésünk, javaslatunk nem talált megértésre. Emlékszem, amikor a '90-es évek elején a Társaság soros ülésén első alkalommal adtam elő elképzeléseimet az iskolaközpontok létrehozásának szükségességéről – az akkori elnök „nagy álmodozónak” nevezett, de a résztvevők többsége sem fogadta határtalan lelkesedéssel az ötletet...

Az oktatásügyi tárca államtitkárának minapi sajtótájékoztatóját hallgatva igencsak meglepődtem, amikor arról beszélt, hogy oktatási központok létrehozásában látja a szlovákiai közoktatás jövőjét. Az államtitkár úr szerint ezt különböző iskolatípusok összekapcsolásával lehetne elérni, és ehhez törvénymódosításra sincs szükség. Az elképzeléseit a minisztérium

nemzetiségi osztálya is támogatja – tudtam meg később. „Az iskolaközpontok a hatékony és színvonalas képzés mellett a nemzetiségi oktatás megőrzésében, fejlesztésében kulcs szerepet játszhatnak” – szögezte le az államtitkár. (TASR-hír, Új Szó, 2017. szeptember 25.)

Vége leesett a tantusz! Igaz, közben eltelt két évtized(!)

Egy kínai mondás szerint „a híd akkor kell átmenni, amikor a hídhoz érünk...” Lehet, hogy most értünk oda? Lehet, hogy megvalósul egy 25 éve dédelgetett álom?

A Katedrában megjelent írások elbírálása és a folyóiratba sorolása természetesen a szerkesztőség dolga, de mint rendszeres olvasó és több cikk szerzője, egy javaslattal szeretnék élni: 2018-ban várhatóan elindul a Tanuló Szlovákia névre hallgató reformtervezet életbe léptetése. Ezért úgy gondolom, a Katedra elkövetkezendő számainak tartalmát akár ebbe az irányba is lehetne terelni... Mindenképpen foglalkozni kellene a pedagógusszerep megváltoztatásával, az integráció kérdésével, a szociálisan hátrányos családokból származó gyerekek felzárkóztatásával, a differenciálás lehetőségeivel, az inkluzív oktatással, stb.

Végezetül sikerekben gazdag és további eredményes évtizedeket kívánok a Katedrának, a Katedra Társaságnak és természetesen az olvasóknak. Köszönöm, hogy én is a Katedra olvasója lehetek!

